

Arrest

nr. 300 661 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN WESEMAEL
Van Putlei 120
2547 LINT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN WESEMAEL en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 21 januari 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 22 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 18 oktober 2020 (Eurodac).

1.2. Op 26 maart 2021 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid, tot eind januari 2023.

1.3. Op 22 december 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 23 december 2022 verzoeker ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 22/01/2021

Overdracht CGVS: 28/05/2021

Er vond op 19 september 2022, van 14u20 tot 18u05, een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Je werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Jouw advocaat, meester Van Wesemael loco meester Peharpré, was gedurende het volledige persoonlijke onderhoud aanwezig. Ook jouw voogd, J. D. B., was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Je verklaart dat je de Afghaanse nationaliteit hebt. Je bent Pashayi en soennitische moslim. Je bent ongeveer 17 jaar oud. Je bent geboren en getogen in Ajbarkhan in het dorp Amla, in het district Dar-E-Noor in de provincie Nangarhar. Je hebt één oudere broer, S.(...) en één jongere broer. Je hebt ook drie zussen waarvan er eentje gehuwd is en met haar echtgenoot eveneens in Amla woont. Je bewerkte samen met je vader de landbouwgronden van jouw maternale oom. Je ging vier of vijf jaar naar de madrasa. Jouw vader poetste sinds 8 of 9 jaar ook op de school van Amla die op dezelfde locatie lag als jouw madrasa, namelijk op 8 of 9 minuten wandelen van jullie huis.

Jouw broer, S.(...), sloot zich aan bij de taliban toen hij 18 of 19 jaar oud was. Jouw ouders waren hier eerst niet van op de hoogte, daar jouw broer niet meer thuis kwam overnachten. Via dorpelingen kregen zij te horen dat hij zich had aangesloten bij de taliban. Jouw vader en moeder waren hier niet mee akkoord waardoor jouw broer niet langer naar huis kwam. Via de malek en de dorpsouderen probeerde jouw vader om je broer weg te krijgen bij de taliban, maar dat lukte niet gezien zij ook bang waren voor de taliban. Toen jij ongeveer 14 of 15 jaar oud was, probeerde jouw broer je te rekruteren. De eerste keer kwam hij alleen naar jullie huis toen jij sliep. Jouw vader opende de deur en jouw broer zei dat hij jou wilde meenemen, hetgeen jou vader niet wilde. Hierop sloeg jouw broer jouw vader. Jullie waren ook wakker geworden en jouw broer zei dan aan jou dat hij je wilde meenemen, hetgeen jij niet wilde, waarop hij ook jou sloeg. Omwille van het lawaai, schreeuwende moeder en zussen, zette je broer het op een lopen. Na dit eerste incident ging jouw vader naar het districtshuis om dat aan te geven bij de autoriteiten, maar zij konden jouw vader niet verder helpen. Hij vroeg ook hulp bij de maleks en maternale ooms, maar ook zij konden geen hulp bieden. Jouw maternale oom dacht dat jouw broer niet opnieuw zou komen.

De daaropvolgende keren kwam jouw broer steeds vergezeld door nog twee of drie andere personen. Vier of vijf maanden na het eerste bezoek kwam je broer nogmaals langs, toen werd jij verstoep in een andere kamer. De derde keer zag hij jou wel want hij kwam via een muur naar binnen. Hij sloeg jou. Die keer was hij vergezeld door een aantal andere mensen. De vierde keer ben je opnieuw kunnen ontsnappen. De vijfde keer hield jouw broer je opnieuw tegen en heeft hij je hardhandig geslagen waardoor je bloedde, ook jouw vader bloedde aan zijn hoofd. Toen ze dat bloed zagen, zetten ze het op een lopen. De vijf keren dat ze kwamen, was dat om jou te rekruteren.

Twintig dagen voor het vijfde bezoek van je broer ontplofte er een bom in het klaverveld waar jij aan het werk was. Jij raakte niet gewond. De bom werd er door jouw broer geplaatst. Je bracht dagelijks eten naar jouw vader als hij aan het werk was op de school, hetgeen jouw broer wist. Op een dag, zo een 20 dagen na het vijfde bezoek van je broer, naderde je de brug aan de school en op dat moment weerklonken er schoten. Jouw vader hoorde deze schoten ook en hij liep naar de voordeur. Toen hij daar bijna was explodeerde een bom. Jouw vader raakte zwaargewond en verloor een been. Jij raakte ook gewond en kreeg stukken van de bom in jouw been waarna je het bewustzijn verloor. Jij werd gedurende enkele dagen verzorgd in het ziekenhuis. Jouw maternale oom raadde aan dat jij beter bij hem zou komen wonen, hetgeen jij ook deed. Jouw ouders bleven in jullie eigen huis wonen.

Twee of drie maanden later kreeg jouw oom van de imam een brief. Deze brief kwam van jouw broer, S.(...). Hij schreef in deze brief dat jouw oom jou moest uitleveren aan hem want dat er anders iets ergs zou gebeuren of nog iets ergers dan wat hij zijn eigen gezin aandeed. Jouw oom zei aan de imam dat hij geen informatie over jou had. Jouw oom kwam thuis en vertelde jou dat hij je naar het buitenland zou sturen voor je eigen veiligheid. Hij verkocht enkele gronden zodat hij een smokkelaar kon betalen. Ongeveer zes maanden na de bomaanslag op jou en je vader vertrok je uit Afghanistan. Je oom zou nog twee gelijkaardige brieven ontvangen hebben.

Je vertrok halverwege 2020 vanuit Afghanistan naar Pakistan. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland en Macedonië door tot in Servië. Van daaruit reisde je via Roemenië, Hongarije en Oostenrijk tot in Duitsland van waaruit je doorreisde naar België. Je was ongeveer 6 maanden onderweg geweest naar België toen je op 21 januari 2021 in België aan kwam. Op 22 januari 2021 diende je in België een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door je broer, S.(...) en de taliban. Omwille van de verwondingen die jouw vader opliep, zijn been moest geamputeerd worden, kan hij niet langer werken. Vanaf dat moment zorgt jouw maternale oom W.(...) J.(...) voor het onderhoud van jouw gezin.

Sinds jouw vertrek heeft jouw familie het erg moeilijk. Ook jouw schoonbroer werd bij de problemen betrokken en wordt staande gehouden en geslagen als hij buiten komt. Ze vragen hem ook naar waar jij je bevindt. Jouw vader kwam jouw broer ook nog ergens tegen en toen werd hij opnieuw geslagen door jouw broer. Enkele maanden voor de machtsovername door de taliban probeerde S.(...) ook om jouw jongste broer mee te nemen. Jouw vader kon dit beletten.

Na de machtsovername door de taliban werd het huis van jouw gezin in Amla vernield door jouw broer. Ook het vee werd door jouw broer mee genomen.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer: een kopie van jouw taskara, een attest van het werk van jouw vader, een attest van jouw school, een dreigbrief van de taliban opgesteld door jouw broer en een medisch attest op jouw naam.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen in jouw dossier, dient te worden vastgesteld dat je onvoldoende gegevens of elementen hebt aangebracht op basis waarvan ten aanzien van jou kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door je broer S.(...) die jou probeerde te rekruteren bij de Taliban, hetgeen jij weigerde. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat je er niet in slaagt om deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen dat jouw broer, S.(...), jou wilde rekruteren bij de taliban (CGVS, p. 13-14). Vooreerst is het bijzonder vreemd dat jouw broer jou gedurende één à twee jaar tot wel vijf keer toe probeerde te rekruteren zonder jou ooit daadwerkelijk mee te nemen (CGVS, p. 12-13 en 16-19). Dit is des te vreemder daar jouw broer reeds van bij de eerste rekruteringspoging in jouw huis geweld gebruikte en hierbij jou en jouw vader sloeg, waardoor het weinig aannemelijk is dat hij bij de daaropvolgende rekruteringspogingen zich telkens liet afschrikken door jou en jouw familie die

begonnen te roepen en te schreeuwen, te meer daar jouw broer vanaf de tweede rekruteringspoging steeds door twee of drie personen werd vergezeld (CGVS, p. 16, 17 en 18). Gezien jouw broer reeds vanaf het begin het geweld niet schuwde, maakt het des te opmerkelijk dat hij jou bij zijn vijf rekruteringspogingen nooit onder dwang mee nam enkel en alleen omdat jouw familie begon te roepen en te schreeuwen (CGVS, p. 16, 17 en 18).

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de rekruteringspogingen van jouw broer, blijkt eveneens uit de laksheid waarmee jij en je familie omgingen met deze rekruteringspogingen. Zo blijkt uit jouw verklaringen dat je zelfs na vier gewelddadige rekruteringspogingen aan jouw huis én een bomaanslag op jou in het klaverveld, toch nog in je eentje te voet lunch bracht naar je vader op school en dat je bovendien ook nog dagelijks naar de madrasa wandelde (CGVS, p. 14, 19 en 21). Het feit dat je je nog dagelijks, onbegeleid, in het openbaar begaf en bovendien steeds dezelfde route gebruikte om naar de school van je vader te wandelen, hetgeen jouw broer overigens wist, haalt de ernst van de door jou verklaarde vrees voor de taliban en jouw broer volledig onderuit (CGVS, p. 14 en 19). Je verklaart dat je vader na de eerste rekruteringspoging wel in overleg ging met de dorpsouderen en ook naar het districtshuis stapte om aangifte te doen, maar uit jouw verklaringen blijkt niet dat hier veiligheidsmaatregelen uit voort kwamen (CGVS, p. 17). Verwacht kan worden dat wanneer jij dermate geïsoleerd zou worden door je broer, dat er bepaalde veiligheidsmaatregelen in acht genomen worden om jou tegen je broer en de taliban te beschermen. Verder blijft het ook een vraagteken waarom je broer tot vijfmaal toe probeerde om jou bij je huis te rekruteren, waar heel je familie aanwezig was, in plaats van jou aan te spreken als je op je eentje naar de school van je vader of de madrasa wandelde. Indien jouw broer jou daadwerkelijk dermate graag wilde ronselen voor de taliban, zou hij logischerwijs gebruik maken van deze momenten dat jij alleen op straat liep, daar hij op de hoogte was van het feit dat jij jouw vader iedere dag een maaltijd bracht (CGVS, p. 14).

Verder zijn jullie handelingen in de nasleep van de bomaanslag aan de brug, erg vreemd gezien de gewelddaden die tegen jou en jouw familie gepleegd werden (CGVS, p. 13-14). Volgens jouw verklaringen raakten jij en je vader gewond bij een gerichte aanslag van jouw broer op jou toen je onderweg was naar je vaders school (CGVS, p. 13-14 en 18-19). Gezien dit reeds de tweede keer was dat jij geïsoleerd werd bij een bomaanslag, zou verwacht worden dat jij en je familie alles in het werk stellen om de veiligheid van de familie te garanderen. Het is dan ook erg vreemd dat jij na deze bomaanslag bij je oom gaat wonen die eveneens in Amla woont, weliswaar in een ander subdorp, maar slechts op 12-13 minuten wandelen van jouw subdorp (CGVS, p. 8). Twee of drie maanden na jouw verblijf bij je oom, ontving je oom via de moskee een eerste dreigbrief waaruit bleek dat je broer op de hoogte was van het feit dat je oom jou te hulp schoot (CGVS, p. 12, 14, 20 en 22). Hierbij is het opmerkelijk dat je zelfs na ontvangst van deze dreigbrief nog twee of drie maanden bij je oom bleef wonen alvorens uit Afghanistan te vertrekken (CGVS, p. 10, 14 en 21). Dat jouw broer op de hoogte was van de medewerking die jouw oom verleende aan jou en hij tot tweemaal toe zelfs een bomaanslag pleegde om jou onder druk te zetten, maakt het wel erg vreemd dat hij niet één keer naar het huis van jouw oom kwam om naar jou op zoek te gaan, of hem rechtstreeks onder druk te zetten (CGVS, p. 20).

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat de verklaringen die je aflegde over de verblijfplaatsen van jouw gezin niet consistent zijn. Zo verklaarde je aanvankelijk dat jouw familie na jouw vertrek naar België verhuisden van hun huis, naar het huis van jouw zus – N.(...)- en dat de taliban jullie huis vernielde bij de machtsovername (CGVS, p. 4 en 7). Later in het interview verklaar je echter dat jouw familie pas na de machtsovername weg ging uit jouw huis, waarna het vernield werd door de taliban (CGVS, p. 22). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat je tijdens je interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een duidelijk onderscheid maakte tussen de woonplaats van jouw ouders, jongere broers en zus en de woonplaats van jouw zus N.(...) (Verklaring DVZ, punt 15A en 17). Het interview op de DVZ vond plaats op 27 mei 2021, waardoor logischerwijs van jou kon worden verwacht dat je hier reeds gewag zou maken van een eventuele verhuis van je gezin naar je zus N.(...), indien deze reeds plaatsgevonden had. Het feit dat je daar toen geen gewag van maakte, doet de vraag rijzen of jouw gezin daadwerkelijk de eigen woonst diende te verlaten na jouw vertrek uit het land.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban.

Ook de documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Jouw taskara en de taskara van jouw moeder bevestigen hoogstens jouw nationaliteit en herkomst waar niet onmiddellijk aan getwijfeld wordt. Het medische document dat je voorlegt toont inderdaad aan dat er sprake is van een opgelopen verwonding, doch kan er op basis van dit medisch document niet vastgesteld worden wat de context of omstandigheid was waarin je deze verwonding opliep.

Het document dat de school van jouw vader opstelde, het attest van jouw school en de dreigbrief die je neerlegt, kan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van jouw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielrelaas (zie blauwe map).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied.

De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet

gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.2. Verzoekschrift

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een theoretische uiteenzetting van dit artikel, licht verzoeker toe als volgt:

"Zoals blijkt uit het vluchtrelaas van vertoger is het leven van vertoger in gevaar in Afghanistan omwille van de duidelijke recruteringspogingen van de broer van vertoger.

De eerste pogingen dateren van 2018-2019, toen vertoger 13 a 14 jaar was.

De verwerende partij stelt echter dat het verhaal van vertoger niet geloofwaardig is omdat het volgens hen ongeloofwaardig is dat de Taliban zo veel pogingen zou ondernemen zonder vertoger effectief mee te nemen en Taliban zich makkelijk laat afschrikken.

Het is voor vertoger natuurlijk onmogelijk om de logica van S.(...) en de taliban uit te leggen. Hij kan niet weten wat hun concrete bedoeling is en hij was toen zelf nog heel jong.

Bovendien kunnen we toch zeggen dat uit het verdere relaas van vertoger blijkt dat S.(...) en de Taliban wel degelijk verdergaan dan enkel het brengen van bezoeken aan de woning.

Er worden meerdere bommen geplaatst en vader verliest zijn been. Vertoger zelf heeft nog steeds stukken van de bom in zijn been zitten.

Het andere verwijt dat aan vertoger gemaakt wordt is dat zijn familie niet krachtdadig genoeg zou gereageerd hebben en sneller of verder de vlucht hadden moeten nemen. Het was echter voor de familie van vertoger geen evidentie om alles achter te laten. Bovendien hadden ze ook niet onmiddellijk de middelen om een smokkelaar te betalen.

Ze hoopten bovendien dat het zover niet hoefde komen en dat S.(...) niet meer zou wekeren. Toen bleek dat de situatie ernstiger was dan ze ingeschat hadden en dat vader en vertoger zwaar gewond raakte, heeft de oom ingegrepen en gronden moeten verkopen om vertoger de mogelijkheid te geven om het land te verlaten.

Daarnaast wenst vertoger te benadrukken dat hij bij de start van het interview duidelijk heeft aangegeven dat hij Pashai sprak en niet Pashtou. De voorziene tolk betrof een tolk Pashtou.

Vertoger stelde dat hij dit maar een beetje begreep. Vertoger wenste echter de verderzetting van het gesprek omdat het gesprek anders moest uitgesteld worden. Vertoger was ondertussen 2 jaar in België in volle onzekerheid en had enorm uitgekeken naar de dag dat hij zijn verhaal mocht doen.

Het interview is dan ook doorgegaan.

Tijdens het interview hebben de advocaat en de voogd verschillende malen het interview moeten onderbreken omdat vertoger niet duidelijk of volledig was. Waarschijnlijk omdat hij het niet begreep of omdat de tolk hem niet volledig begreep.

Vertoger stelt dat hierdoor verschillende details, die mogelijks de geloofwaardigheid voor de verwerende partij hadden versterkt, niet duidelijk naar voor zijn kunnen komen.

Daarnaast werd er volgens vertoger te weinig rekening gehouden met de tijd die sinds de ervaringen in Afghanistan, gepasseerd is. We spreken dan al gauw over bijna 4 jaar. Bovendien was vertoger toen slechts 13-14 jaar. Mogelijks werden ook alle details niet met hem gedeeld of besproken door de ouders van de familie.

De motivering van de verwerende partij komt er als dusdanig op neer dat vertoger maar had moeten wachten tot de milities hun bedreigingen ook omzetten in daden en vertoger werd ontvoerd en gefolterd.

De weigering vertoger te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 ten onrechte werd genomen en vertoger dient te worden erkend als vluchteling.

De bestreden beslissing dient dan ook op deze grond te worden vernietigd.

Het verzoek van vertoger om te worden erkend als zijnde vluchteling in de zin van de Conventie van Genève is gegrond en dient conform artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 te worden toegekend."

"Vertoger geeft een coherent vluchtverhaal dat bovendien volstrekt past in de toestand zoals deze van algemene bekendheid is.

Het feit dat de Taliban of S.(...) weinig logica gebruikt in zijn recruiteringspogingen, heeft volgens vertoger weinig uitstaans met hem. Gezien S.(...) bij de eerste pogingen inderdaad nog niet zeer gewelddadig was, kon de familie aannemen dat hij zijn pogingen misschien zou staken.

Nadat bleek dat S.(...) zijn bedreigingen wel werkelijkheid werden en de familie geconfronteerd werden met bommen en zwaargewonden, hebben ze ook ingegrepen en vertoger laten schuilen bij zijn oom.

Toen dat niet voldoende bleek, heeft de oom de nodige stappen genomen om vertoger naar het buitenland te kunnen laten vluchten.

Minstens om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Het verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient aan vertogster te worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4 §2, b) en c) daar waar vertogster niet kan noch mag worden teruggestuurd naar Afghanistan."

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel".

Verzoeker licht toe als volgt:

"1. Eerste onderdeel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Vertoger was op het ogenblik van zijn aankomst in België, amper 15 jaar. alsook op het ogenblik van zijn gehoor door de diensten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen was hij slechts 17 jaar.

Er is bovendien op het moment van het interview al bijna 4 jaar verlopen sinds de start van de feiten. Wat op de leeftijd van vertoger niet te onderschatten is.

Daarnaast gaf vertoger ook een problematiek aan met de tolk, die hij mogelijks omwille van zijn leeftijd onderschat heeft.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwoordt haar deontologische principes ten aanzien van niet begeleide minderjarige vreemdelingen als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

Vertoger dient vast te stellen dat de verwerende partij in haar beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met zijn leeftijd, maturiteit, opleidingsniveau en bijzondere behoeftes.

In tegendeel verwacht de verwerende partij van vertoger dat hij op de hoogte is van alle activiteiten van zijn familieleden, alsook van alle problemen en incidenten die zich hebben voorgedaan ingevolge het gedrag van de Taliban en S.(...)

De verwerende partij gaat er volledig aan voorbij dat vertoger nog bijzonder jong is en zijn ouders er, zoals elke ouder in dezelfde situatie zou doen, beslisten om hun kinderen zoveel mogelijk leed te besparen en niet te belasten met de bedreigingen die op hun schouders rusten.

De verwerende partij kan, zoals zij zelf voorschrijft in de voormelde principes, niet verwachten dat een kind op alles een antwoord kent en eenduidig kan antwoorden, zeker niet in de voorliggende situatie die betrekking heeft op ingewikkelde betrekkingen.

De verwerende partij houdt evenmin rekening met de jeugdige leeftijd, de maturiteit en de bijzondere behoefte van vertoger wanneer zij hem verwijten vaag te zijn over de bedreigingen die hij onderging en maar een beperkte kennis te hebben van de problemen die zijn familie ondervonden heeft in het verleden.

De verwerende partij houdt geen rekening met de psychologische belast die vertoger al zijn hele leven met zich meedraagt door het leven in een omgeving waar constante dreiging is van de Taliban.

Vertoger maakt wel degelijk gewag van steeds ernstiger wordende bedreigingen, gaande van het gebruik van geweld (slaan), het opduiken aan zijn woning tot het plaatsen van bommen.

Dergelijke bedreigingen dienen in het licht van de vaststellingen door onder meer Human Rights Watch en Amnesty International, als bijzonder ernstig te worden beschouwd en werden alleszins als dusdanig ervaren door de minderjarige vertoger.

De bestreden beslissing werd dan ook genomen in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur.

2. Tweede onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet zijn beslissingen met redenen moet omkleden.

Deze verplichting is niet alleen onderworpen aan de Wet van 15 december 1980, doch ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in haar herhaalde vaste rechtspraak aangegeven dat de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 gelijkaardig minstens gelijkwaardig is aan deze voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De motivering moet zowel in feite als in rechte draagkrachtig zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing.

De motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen.

In ieder geval zijn onduidelijk, onnauwkeurige stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende.

De stelling dat het gedrag van de Taliban in de eerste pogingen niet ernstig genoeg was of de gevolgen dat de familie gaf aan deze pogingen niet ernstig genoeg was, is niet voldoende voor de afwijzing van vertoger.

Bovendien is de motivering van de verwerende partij ook tegenstrijdig met de door vertoger voorgebrachte stukken, nu hieruit blijkt dat de familie van vertoger nog steeds wordt bedreigd, de woning van de ouders van vertoger is afgeborken en het vee is gestolen.

Daarnaast wenst vertoger ook te benadrukken dat de Taliban de macht volledig heeft overgenomen in Afghanistan wat er voor zorgt dat zij nu nog drierster te werk kunnen gaan, wat het leven van vertoger nog meer in gevaar brengt.

De gegeven motivering kan dan ook noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte worden aanzien en bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

3. Derde onderdeel: Schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

De beslissing van de verwerende partij is aangetast door verregaande onzorgvuldigheid en derhalve in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens in strijd met het redelijkheidsbeginsel.

De stelling dat het gedrag van de Taliban in de eerste pogingen niet ernstig genoeg was of de gevolgen dat de familie gaf aan deze pogingen niet ernstig genoeg was, is niet voldoende voor de afwijzing van vertoger.

Bovendien is de motivering van de verwerende partij ook tegenstrijdig met de door vertoger voorgebrachte stukken, nu hieruit blijkt dat de familie van vertoger nog steeds wordt bedreigd, de woning van de ouders van vertoger is afgeborken en het vee is gestolen.

Daarnaast wenst vertoger ook te benadrukken dat de Taliban de macht volledig heeft overgenomen in Afghanistan wat er voor zorgt dat zij nu nog drierster te werk kunnen gaan, wat het leven van vertoger nog meer in gevaar brengt.

De verwerende partij, die nochtans op de hoogte was van deze politieke machtsoverdracht in Afghanistan, heeft nagelaten hiermee rekening te houden bij de beoordeling van de op politieke redenen gebaseerde asielaanvraag van vertoger.

Vertoger benadrukt nogmaals dat hij bij de start van het verhoor heeft aangegeven dat hij een andere taal sprak dan de tolk en dat hij Pashtou slechts een beetje begreep.

Minstens op deze gronden moet de bestreden beslissing als niet zorgvuldig worden aangemerkt en worden vernietigd."

2.1.2. In een aanvullende nota van 28 november 2023 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport: "COI Query Afghanistan Major Legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022 ;
- het EUAA-rapport : "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 23 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het UNAMA-rapport, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

In zoverre verzoeker afbreuk tracht te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing door te stellen dat er geen rekening is gehouden met de tijd, *in casu* vier jaar, die sinds zijn ervaringen in Afghanistan zijn gepasseerd, wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ingrijpende gebeurtenissen, temeer indien deze de aanleiding hebben gevormd voor de vlucht uit zijn land van herkomst, gedetailleerd en doorleefd kan beschrijven.

Verzoeker houdt bovendien ten onrechte voor dat hij de leeftijd van 13 à 14 jaar had ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij in augustus 2020 vertrok uit Afghanistan (DVZ-verklaring, stuk 7) en hij in oktober 2020 al in Oostenrijk werd geregistreerd (Eurodac). De Raad stelt aldus vast verzoeker minstens vijftien jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan, waardoor ervan kan worden uitgegaan dat hij de leeftijd des ondersheids reeds had bereikt.

Waar verzoeker bijkomend wijst op zijn jonge leeftijd ter verschoning van zijn verklaringen, benadrukt de Raad dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt "*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 26 maart 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 13; CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat hem gepaste vragen werden gesteld. Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden werd met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. De Raad treedt de bestreden beslissing aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hierna: CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen."

Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker thans meerderjarig is, aangezien hij eind januari 2023 achttien jaar oud is geworden.

Waar verzoeker betoogt dat hij bij de start van het interview duidelijk heeft aangegeven dat hij *Pashai* spreekt en geen *Pashtou*, merkt de Raad op dat verzoeker bij de verklaring betreffende de procedure (DVZ-dossier, verklaring betreffende de procedure, p. 1) heeft bevestigd dat hij zowel het *Pashai* als het *Pashtou* voldoende beheerst om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Dit was niet het geval voor het Dari, de taal die verzoeker ook aangaf te spreken. Bovendien heeft verzoeker in de verklaring bevestigd dat hij de tolk goed begreep, geen bezwaar had tegen de tolk en dat indien zich er tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk, hij dit steeds zou melden. Verzoeker gaf verder zelf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat hij geen problemen heeft met *Pashtou* te spreken zolang de tolk hem begrijpt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2). Ook verzoekers voogd ging hiermee akkoord. Verzoeker kan aldus niet achteraf, pas na confrontatie met een negatieve beslissing, stellen dat verschillende details, die mogelijks de geloofwaardigheid van zijn relaas hadden versterkt, niet duidelijk naar voor zijn kunnen komen door de tolk *Pashtou*.

In zoverre verzoeker stelt dat er geen rekening is gehouden met de psychologische last die hij met zich meedraagt, begrijpt de Raad dat traumatische ervaringen, alsook de onzekerheid waarin een jonge asielzoeker zich bevindt, kunnen leiden tot problematisch gedrag. Verzoeker heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met zijn verzoek om internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn directe leefwereld in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt bovendien geen bewijs bij van zijn psychologische problemen of dat zijn cognitief geheugen op het moment van zijn aankomst in België, noch op enig ander moment tijdens de procedure, dermate zou zijn aangetast dat hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Gelet op het bovenstaande, blijven de volgende correcte en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing onverminderd gehandhaafd:

“Zo kan er geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen dat jouw broer, S.(...), jou wilde rekruteren bij de taliban (CGVS, p. 13-14). Vooreerst is het bijzonder vreemd dat jouw broer jou gedurende één à twee jaar tot wel vijf keer toe probeerde te rekruteren zonder jou ooit daadwerkelijk mee te nemen (CGVS, p. 12-13 en 16-19). Dit is des te vreemder daar jouw broer reeds van bij de eerste rekruteringspoging in jouw huis geweld gebruikte en hierbij jou en jouw vader sloeg, waardoor het weinig aannemelijk is dat hij bij de daaropvolgende rekruteringspogingen zich telkens liet afschrikken door jou en jouw familie die begonnen te roepen en te schreeuwen, te meer daar jouw broer vanaf de tweede rekruteringspoging steeds door twee of drie personen werd vergezeld (CGVS, p. 16, 17 en 18). Gezien jouw broer reeds vanaf het begin het geweld niet schuwde, maakt het des te opmerkelijk dat hij jou bij zijn vijf rekruteringspogingen nooit onder dwang mee nam enkel en alleen omdat jouw familie begon te roepen en te schreeuwen (CGVS, p. 16, 17 en 18).

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan de rekruteringspogingen van jouw broer, blijkt eveneens uit de laksheid waarmee jij en je familie omgingen met deze rekruteringspogingen. Zo blijkt uit jouw verklaringen dat je zelfs na vier gewelddadige rekruteringspogingen aan jouw huis én een bomaanslag op jou in het klaverveld, toch nog in je eentje te voet lunch bracht naar je vader op school en dat je bovendien ook nog dagelijks naar de madrasa wandelde (CGVS, p. 14, 19 en 21). Het feit dat je je nog dagelijks, onbegeleid, in het openbaar begaf en bovendien steeds dezelfde route gebruikte om naar de school van je vader te wandelen, hetgeen jouw broer overigens wist, haalt de ernst van de door jou verklaarde vrees voor de taliban en jouw broer volledig onderuit (CGVS, p. 14 en 19). Je verklaart dat je vader na de eerste rekruteringspoging wel in overleg ging met de dorpsouderen en ook naar het districtshuis stapte om aangifte te doen, maar uit jouw verklaringen blijkt niet dat hier veiligheidsmaatregelen uit voort kwamen (CGVS, p. 17). Verwacht kan worden dat wanneer jij dermate geïmponeerd zou worden door je broer, dat er bepaalde veiligheidsmaatregelen in acht genomen worden om jou tegen je broer en de taliban te beschermen. Verder blijft het ook een vraagteken waarom je broer tot vijfmaal toe probeerde om jou bij je huis te rekruteren, waar heel je familie aanwezig was, in plaats van jou aan te spreken als je op je eentje naar de school van je vader of de madrasa wandelde. Indien jouw broer jou daadwerkelijk dermate graag wilde ronselen voor de taliban, zou hij logischerwijs gebruik maken van deze momenten dat jij alleen op straat liep, daar hij op de hoogte was van het feit dat jij jouw vader iedere dag een maaltijd bracht (CGVS, p. 14).

Verder zijn jullie handelingen in de nasleep van de bomaanslag aan de brug, erg vreemd gezien de gewelddaden die tegen jou en jouw familie gepleegd werden (CGVS, p. 13-14). Volgens jouw verklaringen raakten jij en je vader gewond bij een gerichte aanslag van jouw broer op jou toen je onderweg was naar je vaders school (CGVS, p. 13-14 en 18-19). Gezien dit reeds de tweede keer was dat jij geïmponeerd werd bij een bomaanslag, zou verwacht worden dat jij en je familie alles in het werk stellen om de veiligheid van de familie te garanderen. Het is dan ook erg vreemd dat jij na deze bomaanslag bij je oom gaat wonen die eveneens in Amla woont, weliswaar in een ander subdorp, maar slechts op 12-13 minuten wandelen van jouw subdorp (CGVS, p. 8). Twee of drie maanden na jouw verblijf bij je oom, ontving je oom via de moskee een eerste dreigbrief waaruit bleek dat je broer op de hoogte was van het feit dat je oom jou te hulp schoot (CGVS, p. 12, 14, 20 en 22).

Hierbij is het opmerkelijk dat je zelfs na ontvangst van deze dreigbrief nog twee of drie maanden bij je oom bleef wonen alvorens uit Afghanistan te vertrekken (CGVS, p. 10, 14 en 21). Dat jouw broer op de hoogte was van de medewerking die jouw oom verleende aan jou en hij tot tweemaal toe zelfs een bomaanslag pleegde om jou onder druk te zetten, maakt het wel erg vreemd dat hij niet één keer naar het huis van jouw oom kwam om naar jou op zoek te gaan, of hem rechtstreeks onder druk te zetten (CGVS, p. 20).

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat de verklaringen die je aflegde over de verblijfplaatsen van jouw gezin niet consistent zijn. Zo verklaarde je aanvankelijk dat jouw familie na jouw vertrek naar België verhuisden van hun huis, naar het huis van jouw zus – N.(...)- en dat de taliban jullie huis vernielde bij de machtsovername (CGVS, p. 4 en 7). Later in het interview verklaar je echter dat jouw familie pas na de machtsovername weg ging uit jouw huis, waarna het vernield werd door de taliban (CGVS, p. 22). Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat je tijdens je interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een duidelijk onderscheid maakte tussen de woonplaats van jouw ouders, jongere broers en zus en de woonplaats van jouw zus N.(...) (Verklaring DVZ, punt 15A en 17). Het interview op de DVZ vond plaats op 27 mei 2021, waardoor logischerwijs van jou kon worden verwacht dat je hier reeds gewag zou maken van een eventuele verhuis van je gezin naar je zus N.(...), indien deze reeds plaatsgevonden had. Het feit dat je daar toen geen gewag van maakte, doet de vraag rijzen of jouw gezin daadwerkelijk de eigen woonst diende te verlaten na jouw vertrek uit het land.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij je vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die je gehad zou hebben met de taliban."

Verzoeker betoogt verder in zijn verzoekschrift dat hij zelf nog steeds stukken van de bom in zijn been heeft zitten. De Raad wijst echter op de volgende pertinente vaststelling van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier: *"Het medische document dat je voorlegt toont inderdaad aan dat er sprake is van een opgelopen verwonding, doch kan er op basis van dit medisch document niet vastgesteld worden wat de context of omstandigheid was waarin je deze verwonding opliep."*

Bij gebrek aan andere dienstige argumenten in het verzoekschrift over de documenten die verzoeker voor zijn procedure bij het commissariaat-generaal heeft neergelegd, treedt de Raad de bestreden beslissing bij in de volgende correcte en pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier: *"Ook de documenten die je neerlegt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Jouw taskara en de taskara van jouw moeder bevestigen hoogstens jouw nationaliteit en herkomst waar niet onmiddellijk aan getwijfeld wordt."*

"Het document dat de school van jouw vader opstelde, het attest van jouw school en de dreigbrief die je neerlegt, kan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen niet herstellen aangezien dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van jouw beweringen te herstellen. Dienaangaande moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van uw asielsrelaas (zie blauwe map)."

Ook de andere motieven van de bestreden beslissing waartegen verzoeker geen verweer voert blijven onverminderd gehandhaafd.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 19 september 2022 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk *Pashtou* en bijgestaan door zijn voogd en advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Verzoeker beroept zich evenmin op een persoonlijk element dat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhoogt dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP